

Finnmarksturen – en elitmotionär bland blåbären

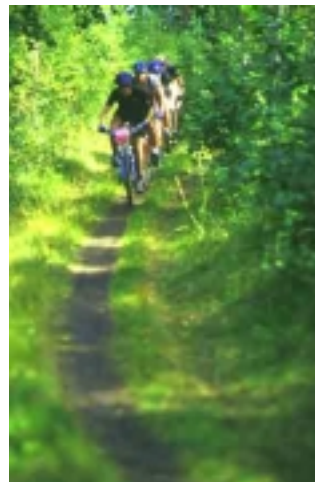
Tre tappra killar åkte upp till Ludvika en helg i slutet av augusti för att klara av sista deltävlingen i långloppscupen i Mountainbike. Finnmarksturen är den längsta deltävlingen och mäter 112 km.

Jag hade bestämt mig för att ta det lite lugnare och inte tokköra, så jag och Håkan som sitter inne med oerhörd rutin startade lugnt medan Erik rusar redan från start, vilket skulle visa sig vara ödestiget.

Håkan och jag höll ihop så gott det gick, men några kilometer innan första vätskan trängde jag mig förbi några tjocka gubbar i en nerförsbacke, och då kände jag att det var lika bra att ligga på fram till vätskan för att slippa klagomål från gubbarna. Vid vätskan väntade jag in Håkan och som sann motionär tog jag mig friheten att kliva av cykeln och plocka åt mig av godsakerna som erbjuds, chokladbitar, bananer, bullar och saft. Oturligt nog hade de pillat ut alla chokladbitar ur pappret så att ta med sig i fickan var inta att tänka på.

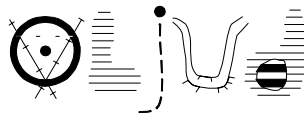
Vi fortsatte färden framåt och jag insåg att här bak i fältet var det

mest fruntimmer och tjocka gubbar och precis då kör en gubbe handlöst in i mig, som om gubben kunde läsa mina tankar. Han småflinade och bad om ursäkt. Nu visade det sig att gubben hade siktat in sig på en av de dyraste delarna på cykeln, växelreglaget. Naturligtvis så gick det sönder så jag fick bara 3 fungerande växlar kvar.

Jag tänkte inte ge mig bara för lite motgång utan njöt av de fina stigarna som skogen erbjöd och småpratade med medcyklister precis som en sann motionär gör här bak i fältet. Vi passerade några musikanter, en näck som sitter och spelar fiol i en bäck, även ett skogsrå som stod och tryckte

bakom en tall. Finnmarksturen är lite speciell eftersom banan kantas av lite udda saker och väldigt mycket positiva människor som hejar på alla cyklister som passerar.

När vi kom till andra vätskan stannade jag min vana trogen och plockade åt mig av godsakerna och fyllde på vattenflaskan. Till min förvåning så står Erik där och klagar över stumma lår. Håkan glider in strax efter mig och i samlad tropp fortsätter vi framåt, Vi bestämde oss för att forcera framåt i fältet och lämna blåbären bakom oss. Tyvärr så kände Erik av sina lår och tvingades ta det lite lugnare. Håkan och jag körde slalom mellan gubbarna och efter några mil känner vi att de värsta blåbären är bakom oss och vi lugnar ner tempot.

När man kommer till markkontrollerna mot slutet är man inte längre så sugen på banan och choklad utan då får man gå över till saltgurka och sockerbitar. Bullen är fortfarande god men har en stor nackdel, väldigt torr och har en enorm uppsugningsförmåga. Första tuggan suger upp all vätska i munhålan och sedan placerar sig biten uppe i gomen och där sitter den. Det går åt mycket vätska och stort tungarbete för att transportera bullbiten till de nedre regionerna.

När man efter 6 timmar och 23 minuter passerar målskycket känner man att gud inte konstruerade oss för att sitta på en sadel.

Skrivet av Mats

Resultat:

Mats Gustavsson	6:22:23
Håkan Erikson	6:28:25
Erik Göthlin	6:34:52

Matrutan

Matrutan är tyvärr inställd, kockens mage har fått sig en törn efter att ha hört vad som fanns i kylskåpet på Kollot när de städade...